

46. Az Úr eljön kertjébe

A 143. számú éneket imádkozzuk:

*Szép piros véreddel öntözgettél,
Amikor elestem, felemeltél.
Légy azért irgalmas, és meghallgass,
Mennyei erőddel, ó, támogass!*

Ráhangelődés végett most csendben vágyakozzam az Úr eljövételére! Boruljak le az Úr előtt, s kérem, hogy lelkem kertjét szent vérével öntözgesse! Készítgessem szívemet a találkozás örömére!

Amennyire lehet, helyezkedjünk el kényelmesen a széken! Próbáljuk a test feszültségeit tudatosan feloldani azáltal, hogy a gravitációt érezzük, hogyan vonzza testemet a föld! Engedjem lefelé húzódní! Lassítsam lélegzésem ritmusát is azáltal, hogy mélyebbeket lélegzem. Tovább tartson a levegő beszívása és kifújása. Nyújtsam egyenesre a gerincemet! Kicsit a lapockákat is húzzam hátul össze, ezáltal egy kicsit fölfelé emelkedik a fejem is, közelebb az éghez. Ennek a gondolata szítsa fel bennem a vágyat: *Epedve sóvárog a lelkem az Úr udvarába, szívem és testem áhítzik az élő Isten után* (Zsolt 83, 1-2). Testem ezzel a föld felé ellazulással, illetve az ég felé ágaskodással jobban át tudja élni lelkem ég felé való áhítózását. Szeretnék ugyanis örökre Istennel lenni! Ahová a testemmel még nem tudok elmenni – mert az Úr akaratából még itt a földi életben kell lennem –, szívem vágyával már előremehetek.

Ezekben az imaórákban az **összeszedettség imáját** próbáljuk megtanulni és gyakorolni, hogy ráirányulással, vagyis rágondolással és Isten után való vágyakozással tudjuk szívünket a szétszórtságból az összeszedettség felé irányítani, vagyis tudjunk összeszedetten az Úrra irányulni.

I. Elzárt kert legyek, ahová csak az Úrnak van szabad bejárása!

Irányítsuk tehát gondolatainkat, tüzesítsük a vágyainkat egyre jobban, egyre célirányosabban az Úr felé, tudván azt, hogy **Ő is készülődik** eljönni hozzánk!

1. Hívjuk segítségül a **zsoltáros** imáját: *Figyelj ránk, Izrael pásztora, aki nyájadként vezeted József népét. Aki a kerubokon trónolsz, jelenj meg ragyogva. Mutasd meg hatalmadat, és jöjj, hogy megszabadíts minket!* (Zsolt 79, 1-3).

Ha tehát én ágaskodom ugyan az ég felé, de a magam erejéből nem tudom elérni, hogy az ég Urával együtt legyek, akkor gyenge gyermek módjára kérleljem: „Gyere már! Figyelj rám!” Az Úr jószágos Atya, és szívesen figyel gyermekére. Hittel higgyem, hogy az Úr most figyel rám! Behunyt szemmel is mintegy „érezzem”, hogy most és itt rajtam nyugszik az Ő tekintete!

2. Kérhetem a zsoltárossal együtt – hiszen az imádság mintáját általa adja nekem az Úr –, *jelenj meg ragyogva!* (Zsolt 79, 3). Vagy ha a színélátás ragyogását még nem kaphatom meg, akkor legalább a hitem élményében *jelenj meg, Uram! Mutasd meg hatalmas létedet!* Te vagy, és itt vagy!

Itt már a kontemplatív ima lényeges vonását igényeljük. Imádságunk eddigi részében magunk ágaskodtunk, az ég felé irányultunk. Most azt kérjük: **az Úr hajoljon le hozzánk!** Ő legyen az elsődleges cselekvő! Amit én nem tudtam megtenni, azt Ő segítsen létrehozni bennem!

3. Folytassuk a kérlelés jól bevált szavaival a zsoltárossal együtt: *Újíts meg minket mindenható Istenünk, tekints le ránk, lásd és látogasd meg ezt a szőlőt!* (Zsolt 79, 15). Igényeljem tehát a lélek megújulását. Nem baj, ha ennek érdekében az Úr kiszórja kertemből a gatz, a szemetet, s levágja vadhajtásait. Egész kertemnek meg kell újulnia! **Boldogan elvállalok már most előre mindent, ami a megújuláshoz szükséges!** Hiszen Jézus mondta: *Atyám a jól termő szőlővesszőket megtisztítja, hogy még több termést hozzanak* (Jn 15, 2).

Ez a lélek megújulására való készségem levonzza Isten szeretetét. Nemcsak rám tekint, hanem szívesen meg is látogatja az Ő szőlőjét.

4. A zsoltáros így folytatja: *Védd meg, amit jobbod ültetett, a sarjat, akit felneveltél!* (Zsolt 79, 16). **Én vagyok ez a sarjadék, akit az Úr magának nevelgetett.** Az a dolgom, hogy az ég felé nyújtózkodjam csendesen, egyre magasabbra! Engedjem, hogy az Úr fölfelé, mindig csak fölfelé magához vonja lelkemet!

5. A továbbiakban is igencsak a szívemhez szól a zsoltáros: *Jobbod embere fölé tárd ki kezedet, az emberfia fölé, akit magadnak neveltél* (Zsolt 79, 18). Az Úr jobbjára tehát védelmez bennünket. Ha az Úr valaki fölé kitarja kezét, az a személy abszolút biztos védelem alatt van. Kezének árnyékában rejt el mindenféle támadás elől. Ha a zsoltározó királyt csak a trón magasáig emelte, akkor tudjam meg, hogy **Isten** engem – keresztségem óta gyermekét – még magasabbra emel, **magához emel!** Isten gyermekének ez a magasba ágaskodása, illetve Isten Atyámnak ez a hozzám lehajolása fölemel magához, betölti az életemet. Engedjem, hogy ez a kétfelé irányulás: – fölfelé Istenhez, illetve lefelé az emberhez – együvé konszekrálódjék! Egység ez, életegység Istennel!

6. A zsoltárossal folytassuk: *Nem hagyunk el többé, éltes még bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet* (Zsolt 79, 19). Aki ugyanis a hittel egy kicsit is meg tudja élni ezt a kölcsönös közeledést ember és Isten között, Isten és ember között, az **hűséges** akar lenni ehhez. Nem cseréli el semmi talmi értékre ezt a kincset, az én kincsemet! De az Istennel való kölcsönös kicserélődés, közlekedés miatt így kell mondanunk: a mi kincsünket: Isten és az én kincsemet! *Éltes még bennünket*, vagyis még jobban járj át a Te életeddel! **Csak egyetlen dolgom van, hogy minden akadályt elhárítsak, ami megakadályozná az Ő beáradását a lelkembe! Csak egyetlen feladatom van, hogy mindenki más számára elzárt kert legyek, ahová csak az Úrnak van szabad bejárása!** Ez a Paradicsomkert boldogsága, amikor is az Úr az emberrel *sétált a nappali szellőben* (vö. Ter 3, 8).

II. Az Úr szívesen eljön a Paradicsomkertté változott kertembe, lelkembe, és élteti minden kis erényvirágját

Amikor megszólal az Úr közénk érkezésére, megtestesülésére emlékeztető esti harangszó, s jelzi, hogy immár 2000 éve eljött közénk, engedjem, hogy a harang szava vigye szerteszét az én szívemnek azt az örömét, hogy **Isten velünk van** nemcsak nappal, hanem az alkony hűvösén is, sőt az éjszaka sötétjében is. Akár hallják az emberek a harang szavát, akár nem, ámulva állapíthatom meg, hogy mekkora kertje van az én Uramnak! Egy kicsit immár kezdem megismerni az én Uram gondolatait.

1. Ez a paradicsomkerti jelenet egyben utalás az Istent váró lélekre, vagyis az én lelkemre, amellyel várom Uram érkezését. Ez utalás a kertre, ahol beteljesedik a lélek és Isten szeretete: *Rajta, északi szellő! Déli szél, jöjj! Lengj át kertemen! Hadd áradjon szét balzsamos illata!* (Én 4, 16). A Szentlélek minden irányból jön hozzám, és **elviszi lelkem kertjének illatát** az én Mennyei jó Atyám trónusa elé. *A szél ott fúj, ahol akar* (Jn 3, 8).

2. Ezt a gondolatot mondja Pál apostol is: *Mi Krisztus jó illata vagyunk Isten számára azok között, akik üdvözülnek* (2 Kor 2, 15). Az élet éltető illata. Bárcsak egyre jobban virágoznak és illatoznak az én **kertem virágai**, az erények virágai, hogy az én Uram, isteni jó Uram gyönyörűségét találja bennük!

3. Ha pedig azt látom, hogy az én virágaim még tetvesek, és mindenféle betegséggel fertőzöttek, kérjem meg kertem isteni Urát: „*Uram, Te tisztítsd meg a lelkem!*” (vö. Zsolt 50, 4). **Hintsd rá** a mennyei permetlevet – **Krisztus drága véré**t –, amellyel már eddig is öntözgettél, és öntözzesd továbbra is! Égesd ki lelkem virágaiból a bűn minden foltját! Tedd egészségessé, élővé, a Te életeddel gazdagabbá! Ne engedd, hogy valami *titkos féreg foga* rágja az én életemet, a Veled való életemet, a Te életedet énbennem!”

4. Amikor már a bűnbánatomból fakadóan meg az Úr irgalmas szeretetéből kifolyólag, amellyel **rám** – pusztulásra indult virágjára – **permetezte** egyszülött Fia drága szent véré, és életet adott, és amikor így megtisztult a lelkem az Ő kegyelméből, akkor hívogassam a jegyes szavaival: *Jöjjön el Kedvesem a kertjébe, s élvezze pompás gyümölcsseit!* (vö. Én 5, 1).

5. *Jöjjön el Kedvesem a kertjébe!* Ez azt jelenti, hogy a kert nem az enyém, hanem az Övé! Mondjam gyakran: **Nem a magamé vagyok, hanem a Tied!** Boldogan ízlelgessem ezt az egyetlen nagy valóságot: „A Tied vagyok, Uram; Tied, nem a magamé! Tied vagyok, Uram, mert magadnak teremtettél! Tied vagyok, mert a keresztségben a Te életed ajándékozásával újjá teremtettél! Tied vagyok, mert 2000. október 8-án a Szentatyánk, **II. János Pál szavaival én is felajánlottam magamat és a világot** a Szűzanya szeplőtelen szívén keresztül egészen Neked, visszavonhatatlanul!”

6. „Uram, Istenem, akkor **ez már a Te kerted!**” Fohászokdjam újra: „*Jöjjön el Kedvesem a kertjébe!*” Jaj, hogyan is mondhatok Istenemnek ilyen hatalmas nagy szót: „Kedvesem!” Csak azért, mert rám is áll a mennyasszony szava: *Én a Kedvesemé vagyok, ő meg az enyém* (Én 6, 3). Az én Kedvesem, Isten – végtelen nagy szeretettel – elfogadott engem is! A lélek-menyasszony vágyódásával hívogassam: „*Jöjjön el Kedvesem a kertjébe, élvezze pompás gyümölcseit*, amelyeket Ő nevelgetett, Ő ajándékozott nekem. Itt minden az Övé! Én az Övé vagyok, s Ő az enyém!”

7. Ennyi kéréseknek, ennyi várákozásnak, ennyi vágyakozásnak a Jegyes nem tud és nem is akar ellenállni! Így válaszol: *Belépek kertembe, mátkám, húgom* (Én 5, 1).

A találkozás után vágyódó lélek megkönnyebbülésével boldogan higgyem el, hogy **belépett lelkem kertjébe!** Amikor így szólít: *mátkám, húgom*, akkor hagyjam, hogy a gyönyörűségtől elolvadjon a szívem! Mátkájának, húgának vallott meg mindenki előtt! Azzal, hogy *mátkájának* vallott, a szeretetét és hűségét nyújtja örökre! Hűségesen szeret, örökre szeret! Nemcsak eljött, hanem itt is marad nálam! Én meg Vele lehetek! Ha Ő mátkájának szólított, én mondhatom, sőt kell, hogy mondjam: „Uram, isteni Vőlegényem!” Ha Ő *húgocskájának* szólított, én mondhatom, és kell mondanom Neki: „Lelkem isteni Testvére!” *Minthogy a gyermekeknek közös a testük és a vérük* (Zsid 2, 14), igazi testvérek vagyunk: Uram és én *egy test és egy vér vagyunk*, akiket átjár a Szentlélek. Isten Lelke jár át bennünket!

8. Az isteni Vőlegény folytatja: *Leszedem mirhámát és balzsamomat* (Én 5, 1). Minden illatos virágom az Övé. Persze, hogy ezt **igényli**, hiszen én már mindent odaadtam Neki! Egyetlen virágot sem sajnálok Tőle, a legszebbet is Neki tartogatom!

9. Mondhatom Neki: *Virág vagyok, mint a szároni nárcisz, én vagyok a völgyek lilioma* (Én 2, 1). Ha majd **életem virágját szakítja le**, akkor is a legjobb kezekben lesz az életem, mert nemcsak a kezébe veszi, hanem a *keblére is helyezi* (vö. Én 1, 13)! A szívén fog dédelgetni örökre! Ez a Paradicsomkert gyönyörűségének állandósulása lesz!

10. Az isteni Vőlegény így folytatja: *Elköltöm a lépet és a mézemet, megiszom boromat, tejemet* (Én 5, 1), tudniillik **azt az édességet, amelyet** a szívemben Neki gyűjtöttem, és immár az Övé, mert ezt is **Neki adtam**. Ezért így kell mondanom: „Minden, amim van, az nem az enyém, hanem a Tied!” Nyújtogassam, adjam oda Neki, hadd legyen az én Uramé mindenem! Végül én magam legyek egészen az Övé! Hadd legyek az Ő édesé, *méznél is édesebb* édessége!

11. De még további kincseket tartogat számomra: *Egyetek, barátaim, és igyatok, ittasodjatok meg, kedveseim!* (Én 5, 1). Ebben a *méznél is édesebb* kettesben, édes együttlétben – amikor Ő eszik engem, s én ehetem Őt – az Úr tovább tágítja a szívemet. *Atyám házában* valóban *sok lakóhely van* (Jn 14, 2). Az én **Jézusom szívében mindnyájunknak ott van a helye**. Benne minden ember kapcsolatban van egymással. Minden ember be tudja fogadni Isten rajtam keresztül is rááradó szeretetét! Isten egészen be akar tölteni mindnyájunkat önmagával! A szentáldozásban is minden ember magába eheti, magába fogadhatja az Istenembert! Megittasít önmaga közlésével, szeretete közlésével!

Örvendezve megállapíthatom: **Jézus szívének szeretete járja át lelkemet!** Az én kicsiny emberi szívem is tud univerzális nagy szeretettel szeretni mindenkit, az Úr minden barátját, mert Ő azt akarja, hogy mindnyájan barátai, kedvesei, szerelmesei legyünk! A keresztény sohasem egyedül jut el az üdvösségre, Isten végleges, örök birtoklására. Nekünk magunkkal kell vinnünk mindazokat, akikkel az Úr összekapcsolta az életünket!

Itt nem kell részleteznem, hogy kik azok, akikre az Úr szeretetét akarom harmatozni. Elég, ha tudom, hogy kik vannak még az Ő kertjében, hogy egymással **össze vagyunk kapcsolódva, és hogy egyetlen szívnek dobbanása lüktet át rajtunk! Egyetlen vér éltet mindnyájunkat!**

Egyetlen élet, Isten örök élete él bennünk! Mert *eljött az Úr a kertjébe*, és élteti minden kis virágját.

Ó, micsoda Paradicsomkert lett a lelkem, ahol *szabadon jár-ke*l Isten (vö. Ter 3, 8) az **Ő teremtményei szívében, hogy végül ebből a földi paradicsomkertből örökkévaló, mennyei Paradicsomkert legyen!**

Befejezésül énekeljük a 144. számú éneket:

*Édes Jézus, én szerelmem,
ó, mily nagyon szeretlek,
Te vagy kincsem és mindenem,
hű szívembe elrejtlek.
Jöjj el, jöjj el, siess már,
Jézus, Téged szívem vár.*